

foreligger, sætte Dagpenge for den Tid, Vedkommende er valgt, saaledes at det i Virkeligheden ikke vil blive mere end et rimeligt Vederlag for havte Afgifter, som man vil kunne gjøre det paa den Maade, som det hidtil har været Tilfældet. Jeg maa meget bestemt tiltræde Udtalelsen fra et ærede Kongevalgt Medlem, at det til Syvende og sidst bliver Grundlovens bestemte Ord, der ere det Afgjørende for, hvad vi kunne gjøre og ikke gjøre, og at Formodningen om, hvad der skulde have ligget bag ved og om Hensigten med, at disse Ord blev nedskrevne, dog ialtfald kun bliver et Fortolkningsmiddel, og jeg paastaar, at det, der blev udtalt paa den grundlovgivende Rigsdag, ikke paa nogen Maade giver Anledning til den Antagelse, at det har været Grundlovens Hensigt bestemt at forhindre en saadan Ordning, som her er foreslaaet, medens Ordene paa den anden Side ere vide nok til, at man, uden at komme dem for nær, kan vedtage det. Det skulde gjøre mig ondt, om den Betænkelighed med Hensyn til Grundloven, som er fremhævet, ganske vist fra kompetent Side, skulde modvirke eller forhindre Lovforslagets Hensigt, som jo især siges at have Medhold forsaavidt, at man er enig i, at det nuværende Vederlag ikke er tidssvarende, saaledes at vi ikke kunne komme dertil nu at faae det Savn afhjulpet, som i længere Tid har været tilstede. Jeg tror ikke, at der er Anledning til ved dette Lovforslag at komme ind paa Spørgsmaalet om Ministergagerne eller paa at blande det ind her; det har idetmindste ligget langt fra min Hensigt, og jeg skal meget tilraade at lade det blive liggende udenfor denne Sags Behandling.

Wagen: Den høitærede Ministers og min Granffning af Rigsforsamlingens Forhandlinger have jo ført til et noget forskjelligt Resultat; det er Noget, som i og for sig ikke er saa uforklarligt. Jeg vil dog minde om en Rensdægning, som dengang foregik, og som viser, at Mødsætningen mellem dagligt og aarligt Vederlag ingenlunde laa fjernet fra Medlemmernes Bevidsthed. Der var blandt de mange Ændringsforslag om Rigsdagens Sammensætning ogsaa stillet eet dengang — saavidt jeg husker af Neergaard og Scavenius — om Sammensætningen af Folkethinget og Landsthinget, i hvilket Forslag der for Landsthingets Vedkommende var foreslaaet, at deis Medlemmer skulde have et aarligt Vederlag. Saa blev der stillet et Ænderingsforslag til dette Ænderingsforslag af Professor Schjern om, at „aarligt“ skulde forandres til „dagligt“, og dette Ænderingsforslag blev, hvis jeg ikke tager feil, vedtaget med 70 St. mod 39, saaledes at Mødsætningen mellem „aarligt“ og „dagligt“ dengang har været fuldstændig bevidst. Det fremgaar ogsaa udtrykkelig af Motiveringens, idet Pro-

fessor Schjern dengang netop motiverede sit Forslag under Henviisning til, hvad der var sket i Frankrig, hvor Deputeretkammeret fornylig havde voteret en aarlig Gage for Medlemmerne af 9,000 Kroner. Det var som Protest mod Voteringen af en saadan aarlig Gage, at han stillede sit Ænderingsforslag, der, som sagt, blev vedtaget, saaledes at „aarligt“ forandredes til „dagligt“ med 70 St. mod 39. Det forekommer mig, at det var disse Tal, det var ialtsald et overveiende Flertal. Det synes mig saaledes, at, naar det oprindelige Lovudkast havde „dagligt“, og det ikke blev forandret, er det utvivlsomt, fordi Medlemmerne fuldstændig sluttede sig til den Betragtning, at det skulde være et dagligt, og ikke et aarligt Vederlag, hverken ligesvem eller under den Omstivning, at man fik Vederlaget beregnet med en vis Sum for hver Dag i Aaret.

Indenrigsministeren (Steel): Jeg skal med den ærede Formands Tilladelse gjøre den Bemærkning, at det forekommer mig, at Mødsætningen i det omtalte Tilfælde ligger paa et andet Punkt, nemlig imellem et aarligt Vederlag for Landsthinget og et dagligt Vederlag for Folkethinget, og som jeg forstod det ærede Medlem, er der ogsaa et andet Punkt, hvor Mødsætningen kom frem, nemlig mellem et meget stærkt aarligt Vederlag og et rimeligt lille Vederlag, som der var Tale om. Indtrykket har formodentlig været det, at man kunde komme til at sætte et meget rigeligt Vederlag, som f. Ex. de 9,000, man tænkte paa — jeg veed ikke, om det ikke snarest var 9,000 Francs — i Sammenligning med det, som Folkethinget fik, og det har maaske havt nogen Indflydelse paa Tilbøieligheden til at tilvejebringe en ligelig Fremgangsmaade for Folkethinget og Landsthinget, ogsaa naar man faae hen til det overordentlig rigelige Vederlag, som var foreslaaet eller vedtaget i det franske Deputeretkammer; som bekendt er det tilstede endnu. Jeg skal forøvrigt ikke nærmere komme ind paa, hvad der af enkelte Medlemmer kan være sagt eller anført ved Sagens Behandling paa den grundlovgivende Rigsdag. Det er ialtsald ikke noget Afgjørende, men det holder jeg fast ved, at der ikke er fremkommet Noget paa den grundlovgivende Rigsdag, at der ikke der er sket nogen Udtalelse, hvoraf man turde drage den Slutning, at man gennem den Grundlovsbestemmelse, som da blev tagen, har havt det Formaal for Die at forhindre den Bestemmelse med Hensyn til Rigsdagsmændenes Vederlag, som her er foreslaaet, at Rigsdagen ikke har tænkt paa det, at der ikke er saldet nogen Udtalelse eller sket nogen Afstemning, hvoraf man turde slutte, at man havde det Maal at forhindre, hvad der her er bragt i Forslag.